בסוד שיח

אגרת האמונה והחיים

במהלך חול המועד פסח קיבלו הורי התלמידים של מחזור ט' בישיבת "עצם" שבעצמונה טכתב מראש הישיבה, הרב רפי פרץ שליט"א, במסגרת התורנית חסות ישיבה לאמץ הכבר שפקר את המכינה התורנית בית המקדש בשבוע הירצתם של חמישה מתלמידיה בידי מחבל פלשתיני בדמולה, תוך כדי "סדרי הלילה.

הרב פרץ כניס בביר בשורות מילואים, היה הראי זוכה ב"פרס ישראל" אם הוא היה ניתן על קידוש שם-שמים, מהסיורות היחודיות של דור הביסות הס רוזנט, שבבואנו נשקפת היטב בנשמתם המתחדשת של תלמידיו המלווה את כל שבתם.

ביום העצמאות ה-54 הבא עלינו לטובה, הרא ושי כמותו בתוכנו, מבטיחים לנו, בסיפתא דשפיא, את האופק העתידי של מדינת-ישראל.

הנה כאן המכתב בשלמה:

לחורי מחזור ט' היקרים והגיבורים

נפל דבר בקרבנו, נעו כותלי בית-המד-

רש.

ענו החברים, משחו מבפנים, בתוכנו,

עשה תנועה חדה.

בלילה אחד הניחה אל עברנו מידה של

דין, ואנו מבקשים כל-כך למתקה, להופכה

למידה של רחמים.

יומה מעבדות לחירות אמרינן שירה,

ממיתה לחיים לא כל שכן? אך אנו לא

יצאנו ממיתה לחיים. גם מתנו, גם נפצענו,

גם קרו לנו ניסים וגם יצאנו לחיים. ובכל

זאת נתקיים בנו "ממיתה לחיים", בכיכול

טלדנו מחדש.

ישנה המכינה שלפני וישנה המכינה שא-

חרי.

זה כנראה צריך להיות משהו אחר, זה

אכן יהיה משהו אחר.

בא אליהו המלאך, היכה בנו ואומר לנו

בקול גדול: גדלו גדלו גדלו!

ואנו שואלים את עצמנו לאיזה כיוון נר-

דלו? מה צריך עכשיו לצמוח מתוכנו כיחי-

דים, כמכינה, כעם?

אריק, ערן, אריאל, אשר וטל (לפי סדר

התעלותם ליסיבה של מעלה) לא עלו ונתע-

לו על קדושת השם רק בכדי שנתעצב, נר-

טער ונחזור לשיגרת. הם נתעלו כדי

שנתעלה עימם.

ישנו חשבון הנפש האישי של כל אחד,

הרי אף אחד לא יעשה את העבודה בשבי-

לך, אבל יש את חשבונו כמשפחת, חשבון

הנפש הציבורי, שהרי מה שקרה לא קרה

לאף אחד באופן אישי, זה קרה לכלל יש-

ראל!

רבי שמעון בר-יוחאי מוסר לנו ידיעה:

"שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל

וכולן לא נתנו אלא ע"י יסורין ואלו הן

- תורה, ארץ-ישראל, העולם-הבא... ארץ-

ישראל דכתיב "כי כאשר ייסר איש את בנו

ה' אלוקיך מיסרך" וכתיב בתריה "כי ה'

אלוקיך מביאך אל ארץ טובה". משמע

שלא ניתן למשוש את ארץ ישראל שלא על-

ידי יסורין, כי הייסורין מזעזעים את הקר-

קע והלכאורה מצריכה שעליה אנו שרויים,

מציפים הם את העומק שבחיים על פני השט-

טח.

לא שרד עמנו את כל ההסטוריה הקשה-

כדי להקים חברה, מדינה עם קצת שקט.

יש עומק לחיים הישראליים, יש בהם עוכן

חיים, יש בהם אידיאל.

ואם אותם עומקים, עומקי האמונה, אם

אותם תוכני חיים ושאיפות חיים של קדר-

שה, של מוסר, של קרבת אלוקים לא יופר-

עו ויתגלו בנו איי לנצח לנו חייס!

לשם אנו נגדל. כל אחד ואחד מאיתנו

וכולנו כמשפחה, נגדל לחיות ולחתוודע לאל

חי אשר בקרבנו. נהיה יותר רגישים לעומק

שבחיים הישראליים, יותר רגישים לזולת,

יותר ענוותנים באמת, נתגבר. נהיה פחות

קטטניים, נסיר קטאות ומחיצות שביניעו.

שמחיצות אלו הן התוצוכות את המחיצה

שביניעו לאביעו שבשמים. נשאף להניע לכ-

סוק הנפלא שהוא התמצית של שאיפת-

הישלוס שלנו: יזראו כל עמי הארץ כי שם

ה' נקרא עליך ויראו ממך".

יודעים אתם, יבוא יום שבו לא יעיז נער

ערבי להרים ראש וכל-שכן יד עליעו. ולמחז

כי הוא ישפיל מבטו אל נוכח שם השם שיר-

פיע בחיי ישראל, אל אותו שם"ה שאמור

להיקרא בנו ושהוזל ונקרא בנו.

אל אותו שם ה' מגמתנו.

נחמו עמי,

אנו מבקשים מרבשיע שינחם אותנו,

אבל יותר משאנו מבקשים שינחמנו, אנו

מבקשים שיתן בנו כח, שיתן בפיו מילים

לנחם את משפחות אחינו, משפחת קרוב-

ליאק, משפחת פיקאר, משפחת אזאנו, מש-

פחת מרכוס ומשפחת קורצוויל. מבקשים

אנו כח לנחם את עם ישראל נחמת אמת

מרוממת.

מהחוויה הזאת עוד יופיעו חיים מלאי עוצ-

מה, מלאי טהרה.

"ובלע בחך הזה פני הלוט, הלוט על כל

העמים והמסכה הנסוכה על כל הגויים,

בלע המות לנצח ומחה ה' אלוקים דמעה

מעל כל פנים, והרפת עמו יסיר מעל כל

הארץ כי ה' דיבר".

הורים אהובים, ברית הדמים שכרתנו

מעמידה במבחנו אתגרים רבים ומשיכשות

מורכבות.

ליחוי משפחות הנופלים היקרות ואחינו

הפצועים שמתמודדים בגבורה עם פציעתם.

הזרמות הכוחות שכולכם מעניקים מלוא-

הופנים היא זו המאפשרת לנו להתמודד.

אנו עושים כל מאמץ לחזור לסדר חיים

שונה ברמת הבטחון חפרטית והציבורית

כאחד, כפי שפרטנו במכתב הקודם - לבני

התבורה.

ותומים בדמנו, באחבת, בתקוה ובאמר-

נה גדולה בכוחו של העם הנפלא הזה שאנו

משתייכים אליו.

ונמשיך בהתישות לצעוד יחדיו,

כל ביתו המכינה,

חצוות, הבחורים והבוגרים.

"יחד כולם קדושה לך ישלשו"

"עוד צדיק היא ליעקב וממנו יישעו" - כיתב ר' יהודי מקסליוב בשם רבי הנרא"ם בספר קול התור. "לידעת מראש כי בעקבות משיחא מכלי צדיקי "יבואו ישועה והישועה באר מתוך הצדיק". כלומר לא רק שהציבור תסהלק תבוא הישועה, כי אם ממנו ובמשיך הא - מתוך "צדיקי עצמה תולכים יבנים הבחורים ומתבחרים ומשתנים המצפיחים את הישועה. "לידעת מראש כי ארץ ישראל נקי נית ביסודים, אבל בזה היא נקנית ממש. "לכן תלילה לנו יסנת אחד במשהו אם יהיה קישי. אידה מכשלה בדיד עבודתנו, ולהיות משהים כי היכא ממנו "יעקב יישעו, ומן המיצד נגיע לשידוב ר

העובדות ההיסטוריות יולי באשרות את דברי הנרא"ם, כי שכחו בתולדות הציונות המודרנית היאה בעליל איך הצדיקים והיסודים הם הם הבני הלידה שהצמיחו את הגבורה הישועות בשר לבים השונים של תחית עם ישראל בארצו.

כך הולך התולדה כולו. האמירת צומחים מתוך המחשכים.

אין אנו בחדים בכך. אין אנו שמחים ביסודים. היינו מצדיקים לנאולה בדיד של "יכר" אך דר רעים אנו לוכל את היסודים באמונה, "להניר בכיסף חסדי "אמונתך בלילות". יודעים אנו לה בידי חסד ר' עמנו גם בלילות, גם במחשכים. ולדעת שמכל היסודים הללו תצמחנה "ישועות גדולות יעדיינו ירצים אנו לבין, מדע הישועות צומחות מתוך הצדיק, למה היכא בדיק של "יסד

המדרש במכמה מקומות מבאר "כי עניין הגאולה להעיד המצאות מסדינה למדינה ומעי לה למעלה - לא ילחה זה. הגאולה. אין פירושה סיום סכני של הצאות אומן. שלי ודעני. כי אם הופעת מדינה חדשה במצראות. עולם שלם יחדי. אידיאלי יחדי. מוסר יצדק יחד מופיע ומשרש את כל המושגים, את כל הכחות האת כל הסדרים שכמצראות. כאשר מגיע זמנו של עולם חדש זה להופיע - שבע אין המצאות הקדמות יכלה להת מקנה לצדיקי הדורים. הקונספציות הסר דמות קדמות, "הסדר הקודם מפנה מקום לסדר חדש. אידיאלי יחדי. פנימי יחדי. העובר מתפ רץ לצאות הוא הוא המקדיע את הסדרים לאמתם של סדרי הדורים שהסתיקותו עד כה.

"מקלם בשחו" קדסם. המחשבה באילו כל באמנו לארצנו יש לה עניי אחד - ליצור מקלם צית "מקלם בשחו" קדסם. המחשבה באילו כל באמנו לארצנו יש לה עניי אחד - ליצור דרכון בארצנו. קר לילה לעם נדחף ולאשף לבניי אימות חיים ותומית ושבשנו כלכלי ע"י היותי דרכון בארצנו. קר נספציה זו הולכת ומתנוססת. המחשבה שכאשר נשוב לארצנו ונהיה "עם ככל העמים" יפסקו לשנא אותנו, יפסקו לרדוף אותנו - מסתברת כמוסיצית. אין היום מקום בעולם שבו כל כך מסר כן ליהודים להיות כמו ארץ ישראל. האנטישמיות ההיסטורית רק מוחלשה באנטי צינות אך התבואר שווה.

והיעוד הוא כאב ומיסר. מתברר שאותם מושגים "ציוניים" שבעבר הלידה הדבה שבודה תי חדשה ונבונה להיאבק לאחד זמן - אינם מסוגלים עוד לשאת את המשא. מדינת מצראת ודשה צריכה להופיע - עם ישראל צריך להביר את עדך חיין, את מסדת חיין המגילה את צדקת דיכו במאבקו לקסמיות בנחלתו, במושגים יותר נעלים מאשר מושג "אין ברירה".

מלנו יודעים, הבעיה שלנו אינה הבעיה הצבאית. הבעיה שלנו היא הבעיה של הצדק, של המוסר של האמת. גלי להאמין בצדקת הדרך - לא נוכל למצר את האויב האכזר הניצב מולנו.

אבל שאלת צדקת הדרך אינה יכולה עוד להתנתן מתוך ה"אין ברירה" - היא חוקקת רציח יותר חד בדבר שכחנו כאן בארץ הזאת ושלידותנו התפקדנו בעם בעולם בכלל.

אנו נתבעים להופיע עם תורתנו עם ממשך יותר עליון, יותר מגיסי ויותר נצוך מאשר הצד דך למצא פתרון לחוי שעה. עם עולם אנחנו, עם שהביא לעולם את האמונה בה אחד, את הער מהה בצלם אלקים שבאדם, את האהבה לרעך כמוך, את כל יסודות המוסר הצדק המהנהים כיום בחשפיותה של התרבות האנושית המתקדמת.

לא נוכל - גם אם נרצה - לחזור ולהתבודד ולעסוק בדבי שעה, בבמוך ובצמידה כלכלית. מדי השעה רק אז יכבלו את אחותנו, את נבמיהם האת הבלותם - כשיהיו יבנים מדיי עולם, מנגמות נצחיות אשר רק בהם נוכל למצוא את מלוא הצדק האמת המוסר למשפל חיינו. רק מבוכה זה נוכל למצוא לעצמנו את התשובות הנדחוות בדבי והתנו כעם הכיחיתנו על האשה הזאת.

או אשאר לקבר את הדבר. זה לא עניין של מפלגה זו או אחדת, זה לא-עניין של קואליציה זו או אחדת. להלחם מול אויב כל-כך אכזרי אי אפשר אלא כשהעם כולו יהיה דבור תודעה זו צדקת הדבו. איני נבנס לשאלה הפוליטית, יש כאן שאלה שקדמת לפוליטיקה והיא תודעת העם. זהו הסבר האמיתי, היכולת שלנו כעם לחדש ולהופיע מתבוכו את תודעתנו העצמית כעם עולם.

תחדשה עם תיוולד, ללא ספק, עמנו הוא עם הנצח, עברנו את סרעה - נעלוד גם את זה. יסד לנו לנצחנצח", יכולנו לאנשיוסום, ויכולנו לכישם ולהיטלר - נוכל גם לפדשאת ולתוסביו ומ סעיו.

מכאיים יצאנו לחירות עולם, חירות עולם זו הוזדאות הפנימית שעמנו הצוזר יוע להשתחוו וד מכל ההופעות הדבוהיות הזדות ולחזור ולהתוודע אל עצמנו, מתוך עצמנו, ולהביר את היולו די שבתוכנו. בתחילה הסגילה טעב "איש יהודי היה בשושן הבירה". היה נרמה נאלו יש רק יהודי אחד, שלא יסע ולא ישתחוה. אך בסופו של דבר אומות אסחר "לך כנוס את כל היהודים - הם מתבנסים, ומכה מה - מכה יציאת מצרים. ולכן מוסכים נאולה לנאולה, יפדים לפלם בארד שני - ליסמך נאולה לנאולה). גם אם יש קלישות, אבל בתוך כל יהודי יש יהודי פנימי. אשר "לא יסע ולא ישתחוה". למעמים צריך "הסדת סבעת". על מנת לקלף את הקליפות, וזה כאב, אלה הם היסודים שבהם נקבית ארץ ישראל. זה הדעיד שקודם לזריה. הבאב הזה גדול, היסודים הם קשים, והלב שותת דם, אבל יש ברק בעיניים, כי יש אמונה בלב, כי יצאנו מבוצרים לזדות עולם, "יבם בצה ישראל לא ישקר ולא ינחם". צריך רק סבלנות ותדבה אמונה אחבה לכל אדם מישראל, ולדעת שרק כולנו יחד, יחד כלם קדושה לך ישלשו, כולנו יחד נחזור ונח- חזיק ונתחזק ונאמץ גם נמצא בקרבנו גם את התכמה וגם את הגבורה ל"שרגיך" הנכסף.

באנו השנה כולנו אל ליל הסדר, עם כל נוראות הימים שסבבנו, מלאך רגש ותדוי, אמונה ואהבה, וסיפרנו את ספור היצוה. ושולנו בבנות ושימנו בשבח, ולפרנו שהגבות הוא מכין את קצתנו, ואכלנו את המצה ואכלנו את המרור וסרכנו המצה והמרור. לדעת שגם המרור מהבשיי חירות ומכשיריו, ומתוך כך נשאנו עיניו אל המעתן האחרון הלל הגדול.

שלכם באהבה

אלי סרן

עדכראלי סרן שליט"א ראש המכינה הישיבתית "בני-דרור" שבעלי, באחבת דרעים לבוגרי המכינה ודידיה.

עורכת המוסף: נעמי גולן